

Bloggare Bäcklund i USA – hela resan

Under tre sommarveckor reste Vi Bilägares Håkan Bäcklund längs The Blues Highway i den amerikanska södern. Häng med Bloggare Bäcklund på en resa kantad av betraktelser och bluesmusik.

Trevlig läsning,
Vi Bilägare

Med Chevrolet genom bluesdeltat

lördag 27 juni 2009, 14:22 svensk tid

En del bilar kan väcka speciella känslor hos betraktaren. Till exempel en osedvanligt väl bibehållen Trabant. Den på bilden såg jag i forna DDR förra veckan under ett snabbt besök utanför Berlin.

Då fick jag också möjligheten att ta fågelvägen (vogelweg) med bil för första gången och besöka en ort med det intressanta namnet Caputh.

På måndag den 29 juni bär det av till USA för tre veckors semester. Första anhalten är New Orleans och därefter väntar 180 svenska mil norrut längs det som kallas Blues Highway till Chicago. Rätt igenom bluesdeltat i en Chevrolet Trailblazer.

Om uppkopplingarna funkar så kommer rapporter längs resan. Bloggen tar inte semester!

New Orleans är hetare än Stockholm

söndag 28 juni 2009, 17:57 svensk tid

Det har varit en varm dag i Stockholm i dag, uppåt 30 grader. Det tycker förvånansvärt många svenskar är bra. Själv är jag tveksam; kyla går att skydda sig mot men det är värre med värme.

I morgon kväll lär det bli ännu hetare när jag landar i New Orleans. Jag fick mejl från hotellet med en bekräftelse på att rummet står och väntar. Hoppas att det har luftkonditionering...

Jag frågade hotellreceptionen om det var lika varmt i New Orleans som i Stockholm. Svaret blev:

– Ja, tyvärr.

Det tyder på att det är fler än jag som inte tycker att optimalt med tropisk hetta. Sanningen om vädret i New Orleans är dessutom värre än så; det är ännu hetare, 35-40 grader.

Taxiförare är sig lika

tisdag 30 juni 2009 , 07:53 svensk tid

Framme i New Orleans vid midnatt lokal tid natten mot tisdag. Vi flög med US Airways hela vägen från Arlanda via Philadelphia till New Orleans.

Starten från Stockholm blev en timme försenad. Ingen förklaring från US Airways. Från Philadelphia kom vi iväg två timmar för sent. Efter en dryg timme kom knapphändig information om orsaken. På så snabb och oartikulerad amerikanska att man inte förstod vad som sas. US verkar stå för Usel Service.

Man blir rejält lurad av luftkonditioneringen på flygplatserna. I New Orleans kändes det som jackväder i vänthallen. Ute vid taxikön slog den kvalmiga hettan mot en så att man kippade efter andan. 77 grader Fahrenheit hörde jag; frågan är hur mycket Celcius det motsvarar. Det kändes som 35.

Och sen taxi in till French Quarter inne i stan. Jag kan bara konstatera att det inte är någon skillnad mellan taxichaffisars körstil i Stockholm och New Orleans. Det går fort. Tur att det var vid midnatt och minimalt med trafik.

Dags att börja gilla läget

tisdag 30 juni 2009, 15:13 svensk tid

Klockan är 8.30 på morgonen i New Orleans. Jag har fått sova ut efter ett dygns vakande och det är tid att börja upptäcka stan innan vi drar vidare norrut på torsdag.

Vet inget om temperaturen utomhus ännu men det är hett. På hotellrummet finns en blankett för "Guest comments". På frågan "Do you have any problems or concerns?", har en gäst svarat:

"Cockroaches, but that´s the south, they are to be expected."

Jag har inte sett några kackerlackor ännu men gör jag det så är det dags att börja gilla läget.

Världens bästa guide finns i New Orleans

onsdag 1 juli 2009, 01:19 svensk tid

Det första man bör göra när man kommer till en ny stad och ska stanna några dagar, är att åka med på en guidad tur. Det är snabbaste vägen till en allmän överblick av stan och vad som är viktigt att titta närmare på.

Alltså gjorde vi det i New Orleans. Fögade anade vi att det minsann inte var någon vanlig guidning som väntade. Tre timmar blev fyra och hela tiden snackade han - det var allvar blandat med skämt, filosofiska utläggningar, kunskap, historia, högt och lågt, ytligt och djupt. Samtidigt som han själv rattade sin elvasitsiga Cheva-van.

Vi hade helt enkelt haft den enastående turen att få åka med världens bästa guide, Mike Marino Jr (bilden), född och uppvuxen i New Orleans. Han vet allt om stan, och då menar jag allt. Om du ska till New Orleans så är en tur med Mike Marino ett måste.

En stor del av turen handlade förstås om den stora stormen och översvämningen som följde i spåren efter Katrina för 3,5 år sen. Mike Marino var själv en av alla tiotusentals som blev hemlösa men han var ändå lyckligt lottad; han kunde flytta tillbaka med sin familj efter tre månader och bygga upp sitt hus igen.

Efter Katrina har Mike Marino tre levnadsregler som han håller benhårt på:

1. Evakuera direkt.
2. Alla behöver alla.
3. Gå hellre hungrig än oförsäkrad.

En dag på jobbet

onsdag 1 juli 2009, 16:46 svensk tid

Det var drygt 35-40 grader varmt i New Orleans i går, inte ett moln på himlen. Ännu en dag på jobbet för en gatuartist.

Som kisen på bilden, silverkläder från topp till tå och silverfärg på alla nakna kroppsdelar. Det kan inte ha varit behagligt. Han skrattade visserligen men måste ha kokat inombords.

Foppa-tofflor i amerikanska södern

onsdag 1 juli 2009, 22:23 svensk tid

Jag trodde att Foppa-tofflor var helsvensk företeelse. Inte då, de finns i alla grälla färger även i den amerikanska södern.

Och trots att ishockey är en vintersport hade killen i affären bra koll på även de svenska hockeyspelarna. Piidör Fååschbörg förstås och Nick Lidstrom likaså.

Lite mer förvånande var att han kände till Pelle Lindbergh, den svenske målvakten i Phildadelfia som dog i en trafikolycka med sin Porsche för cirka 25 år sen – Lindbergh var min favorit, sa butikskillen. Så tragiskt att han dog så ung.

Alltid vänliga veckan i USA

torsdag 2 juli 2009, 13:27 svensk tid

Som svensk tar det ett tag att vänja sig vid all vänlighet som strömmar mot en från alla håll i USA. Det är leenden, artighetsfraser, hålla upp dörrar, tillönskan om att "have a terrific day, sir" och sånt hela tiden.

I Sverige frågar i och för sig servitriserna på restaurangerna ofta om "maten smakade bra"? Men det sker mest lite så där i förbigående.

Ellen (bilden) på den utmärkta krogen Irene's i French Quarter, New Orleans, tar det hela till en annan dimension när hon kommer fram till bordet, lutar sig över det och undrar:

– Was everything fantastic?

Ett proffs i arbete

fredag 3 juli 2009, 08:36 svensk tid

Det är alltid kul att se riktiga proffs i arbete. Då spelar det ingen roll om det är en skicklig hantverkare, guide, mekaniker, servitris - eller en försäljare.

Jack, på bilden ovan, jobbar på en kameraaffär på Decatur Av i New Orleans. Och som han jobbar.

Jag var med när två kunder tittade in för att hämta en reparerad videokamera. Det skulle ha kostat 100 dollar "men tyvärr så visade det sig att det var lite mer komplicerat" så det kostade 200 dollar.

Det hindrade inte Jack att, innan kunderna lämnade hans butik, 40 minuter senare, ha sålt på de två kunderna (som redan betalat dubbelt så mycket för reparationen som de tänkt sig) mera grejor för ytterligare 1 500 dollar.

Inte nog med att vi mött världens bästa guide i New Orleans; vi fick också se stans bästa försäljare i aktion.

Nu är det dags att hämta hyrbilen på flygplatsen och börjar resan norrut. Baton Rouge, nästa!

Det blev en Chevrolet Tahoe

fredag 3 juli 2009, 11:50 svensk tid

Visst finns dom i USA också, surpupporna. Taxichauffören som körde ut oss från hotellet till flygplatsen och hyrbilsfirman hade definitivt ingen av sina bättre dagar.

Men tjejen på hyrbilsfirman hade det! När hon väl tinade upp. Vi hade bokat en stor suv, typ Chevrolet Trailblazer. Någon sådan fanns inte och vi blev erbjudna en Ford Edge. Förutom att den är betydligt mindre än Trailblazer så är den känd för att kallas Ford Fiasko. Saluförs bara i USA, helt hopplös kvalitet.

På parkeringsplatsen stod en Chevrolet Tahoe, V8. Den gick det inte att motstå även om den kostade 450 dollar mer än den storlek vi hade bokat.

Så nu gungar vi fram på den spikraka Interstate 10 mot första anhalten Baton Rouge, huvudstad Louisiana med drygt 600 000 invånare, i en giganisk landsvägskryssare.

Nomad, en drömbil i Baton Rouge

fredag 3 juli 2009, 13:57 svensk tid

Plötsligt står den där , drömbilen med stort D. Vi talar i termer av Chevrolet Bel Air, Nomad. En 50-talare som i detta skick, enligt min åsikt, sopar banan med allt annat som skruvades ihop på den tiden.

Nomanden förgyllde parkeringsplatsen utanför Hampton Hotel en bit utanför Baton Rouge, huvudstad i Louisiana. Det var inte mycket annat som förgyllde denna håla som gav tristessen ett ansikte. Boken "Blues Highway" förde oss hit och den kommer dess bättre att ledsaga oss härifrån också. La Fayette nästa, 60 miles bort. Där får vi lära oss vad cajun egentligen står för.

Men fick vi i alla fall fylla på med ytterligare ett möte med en mästare: den här gången var det den japanske kocken på restaurang Koko utanför Baton Rouge som briljerade när han stod och lagade mat åt tolv personer samtidigt vid vårt bord. Han var ståuppare, jonglör, komiker, trolleriman – och kock samtidigt. Fascinerande att se i aktion. Och maten blev god!

Under förklädet hade han en t-shirt med det dubbeltydiga budskapet; Dont fuck with the Cock!

Åk inte till Baton Rouge!

söndag 5 juli 2009, 00:27 svensk tid

Det är väldigt beroendeframkallande det här med internet. När det inte funkar, som på Motel6 i Lafayette, trots att man betalat för det, så gäller det att bita ihop.

Nå, nu man på banan igen...

Efter New Orleans drog vi västerut till Baton Rouge, huvudstad i Louisiana. Vi gjorde det för att det stod så i boken Blues Highway.

Baton Rouge visade sig vara som en bil utan motor, en kropp utan hjärta. Det finns inget centrum, inget downtown. Vi mötte en man från orten på en japansk restaurang. Han var amerikanskt trevlig, vänlig, hjälpsam och undrade förstås raskt var vi var ifrån.

– Sweden? What on earth are you doing HERE!?

Man kan säga så här: han var inte lokalpatriot. Han ansåg att Baton Rouge inte hade någonting av värde och framför allt inte för turister från Sverige.

Det visade sig snabbt att han hade helt rätt. Baton Rouge är förvisso Louisianas huvudstad och har ett väldigt högt utsiktstorn i delstatshuset och en imponerande brokonstruktion över Mississippi. Men för övrigt: nada. Inget centrum, inget nav. Inga taxibilar, inga små butiker, inget liv, ingen rörelse.

Åk inte hit.

Inget för Ronny Eriksson

söndag 5 juli 2009, 00:38 svensk tid

Tänk dig att du står i en offentlig hiss och den stannar på en mellanvåning och en okänd person stiger in. Du frågar:

– Hur mår du, min herre?

Det är i en sådan situation som komikern Ronny Erikssons replik är självklar i Sverige:

– Det ska väl du skita i!

I USA är frågan självklar och svaret lika givet. :”How are you doing, sir?” ”I’m fine, how are you?”.

Ytterligare ett bevis på att allt inte går att översätta.

Mästerdansörens tragiska öde

söndag 5 juli 2009, 00:40 svensk tid

Efter Baton Rouge, ytterligare 80-90 miles västerut till Lafayette. Vi hade fått tips om Randol’s, en cajunrestaurang med levande musik varje kväll. Halv nio på kvällen var det full fart både på mat och musik. Lite påminde det om gammeldags äkta svensk logdans. Två timmar senare, halv elva, var den stora ladan i stort sett tömd. Dansgolvet öde, orkestern hade slutat spela, matgästerna försvann.

Men innan de gjorde det – vilket drag det var! Sexmannabandet var lokalt, hade spelat ihop i 23 år och hette Jambyalaya. Sättningen: trummor, bas, gitarr, keyboard, dragspel och fiol. Låten som spelades när vi kom in lät bekant och snart kom vi på den: Adress Rosenhill. Vid bordet intill oss satt två män i 40-årsåldern, av normalvikt med vardagskepsarna på. De fick in maten som bestod av 18 krabbor, fyra helstekta lökar, tre hela majskolvar, sex stora runda potatisar plus fyra-fem öl. De satt och åt koncentrerat (utan onödigt prat) i en timme, sen reste de sig och gick.

Hur gick det till?! De borde ha varit fyrkantiga och rullat fram.

På dansgolvet hade en mycket rund man i 45-årsåldern med stråhatt gjort entré. Han avslöjade sig snabbt som kvällens attraktion. Vilken rytm, vilken taktkänsla, vilket samspel med danspartnern!

Minsta knyck på axeln, minspelet, ögonblinkningarna... allt var en del av dansen. Damens miner pendlade mellan förtjusning och förskräckelse. Varje rörelse, varje vändning var perfekt tajmad.

Rena parleken faktiskt och när den runde mannen lämnade ladan tillsammans med sin danspartner så verkade det vara det klassiska slutet på en lyckad dansraggning.

Ute på parkeringsplatsen såg jag paret igen, nu diskuterandes vid hennes bil. Han hade alltså inte nått ända fram ändå..? Kvinnan satte sig i sin bil och åkte i väg, mannen gick till sin pickup. Jag mötte hans blick, vi hälsade och fem minuter senare visste jag följande om honom:

Han var från Lafayette och älskade cajunmusiken och att dansa till den. I april hade han fått beskedet att han hade cancer i ena lungan och prostatan.

Nu levde han som om varje dag var den sista. Han dansade cajun med fyra-fem fasta danspartners, varav kvinnan vi sett honom med den här kvällen var en. De var bara vänner och ringde varandra och stämde träff på olika danshak. De hade dansat så länge tillsammans att de kunde varje rörelse och var totalt samspelta.

Han dansade sällan med okända och när det skedde och vederbörande inte var bra så koketterade han med att han mådde fysiskt illa.

Inte riktigt lika illa som han mådde av cancer, dock. Planen var att ta sig till Tyskland för alternativ behandling och samtidigt besöka sina förfäders hemtrakter i Rhenlandet. ”Men jag vet inte om jag hinner göra det. Vi får se vad Gud har planerat för min del.”

Det blev lite känslomt där på parkeringsplatsen. Cajun-mannen sa att han blev lycklig av att dansa och jag sa att han gjort fyra svenskar lyckliga med sin dans och då blev han tårögd. ”Good luck to you”, sa jag och han tackade så mycket, gick till sin Chevy pickup och åkte hem.

Inga blå toner på Blues Highway

söndag 5 juli 2009, 06:00 svensk tid

Den 4 juli i USA, självständighetsdagen; vi hade blivit förvarnade om att då skulle det bli fira av! Fireworks. Typ syttende mai i Norge.

Na, det blev inte riktigt så...men det började lovande. 20 miles före Natchez såg vi skylten: Blues Fest, och en pil som pekade in till vänster. Vi åkte dit och hittade till slut området för denna bluesfest. En ny skylt på ett staket på vilken det stod: Blues festival.

OK, alla kan väl stava fel tänkte vi och bestämde oss för att återvända dit på kvällen efter att vi checkat in på vårt hotell.

Vi gjorde så och stannade till och betalade in oss. Tio dollar per person. Det såg öde ut och vi frågade när bluesfestivalen skulle börja.

– Den HAR börjat! Den pågår, svarade damen och försäkrade: "If you're looking for blues, you've come to the right place".

Rätt skönt med en sån inställning. Ytterligare 15 bilar hade lyckats med att komma till rätt plats. Vi var ungefär 28 människor på ett jättelikt område som lyssnade på ett band som var helt lysande. Men blues spelade dom inte, snarare soulfunk.

Bandet var alltså extremt bra och gav järnet trots den glesa publiken. De skulle släppa sin första skiva och passade på att sälja en "Greatist Hits" under spelningen.

Sammanfattningsvis: vi har rest längs Blues Highway i fem dagar och har än så länge inte hört en enda blå ton.

Dockor i skyltfönstret

måndag 6 juli 2009, 16:34 svensk tid

Skyltdockor i Sverige har vanligtvis ingenting med verkligheten att göra; de är magra, för att inte säga utmärklade. Amerikanska skyltdockor är väl heller inte en spegelbild av standardkroppen men nog skiljer de sig från de svenska.

På rätt väg?

måndag 6 juli 2009, 16:37

Strax efter att vi passerat delstatsgränsen till Mississippi från Louisiana såg vi skylten, "Blues Highway". Vi var på rätt väg. Eller var vi verkligen det? Skylten har inte återkommit ännu (efter 20 svenska mil) och någon blues har vi inte hört.

Se och lär, OKQ8!

måndag 6 juli 2009, 16:45 svensk tid

Den här macken hittade vi i Woodville, Mississippi. Man skulle kunna tro att den inte är i drift.

Ingenting kan vara mera felaktigt. Här pågick full verksamhet, om än i ett något nedskruvat tempo.

På en pinnstol utanför satt en man beredd att ta hand om kunderna men han försvann in så fort jag höjde kameran. Möjligen tyckte han att macken inte var så mycket att skryta med. Men jag blev helt fascinerad samtidigt som jag undrade över vad som skulle hända när det började regna i Woodville. Taket är det viktigaste på en byggnad och det här verkade inte hålla tätt

Fiasko-festival

måndag 6 juli 2009, 16:50 svensk tid

Jag har redan berättat om bluesfestivalen utan Natchez men kunde inte skicka bilder då. Här är skylten som talar om att "Bulesfestivalen" börjar klockan 8 på morgonen och håller på tills / (vilket lär betyda midnatt).

Inte en siffra rätt, kan man säga. Bules skulle var blues, vilket det inte var, "festivalen" besöktes av sammanlagt 32 personer, det hela började kl 18 och slutade kl 20 på kvällen.

Det var faktiskt lite synd om arrangörerna. Ett praktfiasko.

Jackson är för farligt för svenskar

måndag 6 juli 2009, 16:53

Sju dagar på Blues Highway och ännu inte en skymt av riktig deltablues. Vi kom till Jackson, huvudstad i delstaten Mississippi, söndag den 5 juli. Hela stan verkade sömndrucken efter 4 juli-firande dagen före.

Snabbt fick vi klart för oss att söndagar inte är den optimala dagen för bluesdiggare. Cafe 930 (bilden) hade stängt liksom de flesta andra bluesklubbar men i en nöjestidning kunde vi läsa att The Hill hade öppet. Det gällde bara att hitta stället.

Vi frågade oss runt och fick det här goda rådet av en vit man i 50-årsåldern:

– The Hill ligger söder om stan. Stället har minst sex knarklangare som närmaste grannar. Åk för helvete inte dit! Ni ska över huvud taget inte röra er i södra delen av Jackson på kvällstid; det är för farligt. Håll er norr om stan.

Det var klara besked som fick oss att tappa sugen på Jackson city. Vi hade tänkt stanna två nätter men nu drar vi vidare till Clarksdale där jag hoppas få träffa Big Jack Johnson. Jag har hört honom tre gånger i Sverige och pratat med honom vid två tillfällen. Han fyller 69 år den 30 juli och turnerar året runt utom i juli då han håller sig hemma i Clarksdale.

22 av 100 USA-långtradare är en Volvo

tisdag 7 juli 2009, 03:28 svensk tid

Det går inte bra för Volvo Personvagnar i USA men märkets renommé är det inget fel på. Två personer har hittills tagit upp Volvo när de hört att jag är från Sverige. Båda betraktade Volvo som en svensk bil, trots att ägaren Ford är amerikansk. Och båda tyckte att Volvo är en kvalitetsbil.

Två personer i ett land som har 200 miljoner invånare kanske inte duger som statistiskt hållbart underlag men vad säger mina statistikkunniga läsare om följande lilla undersökning på Interstate 61 i dag (i går för er i Sverige):

Jag räknade mötande långtradare tills jag fått ihop 100 stycken. Av dessa var 22 av märket Volvo!

Mer än var femte långtradare, alltså. 22 procent av marknaden. Denna undersökning skedde mellan Jackson och Winona i Mississippi. I mina ögon är verkar Volvo Lastvagnar vara en formidabel succé i USA.

Var ska vi sörja Robert Johnson?

tisdag 7 juli 2009, 08:48 svensk tid

Robert Johnson hör till de riktiga stora blueslegenderna. Han dog blott 27 år gammal i augusti 1938, förgiftad av cyanid i bjudwhisky, under ett gig. Johnson var inte bara en mästare på blues (han skrev 29 odödliga blueslåtar under sin korta levnad) utan också svår på whisky och kvinnor.

När han inledde ett förhållande med hustrun till ägaren på den juke joint han spelade på i augusti 1938 så ledde hans båda laster till en alltför tidig död. Den svartsjuka ägaren lackade ur och hade en kvinna att bjuda Robert Johnson på förgiftad whisky. Johnson dog under mycket svåra smärtor.

I går besökte jag först den ena av hans två gravar som ligger i Payne Chapel i Quito. Dit lär kvarlevorna av hans kropp ha flyttats av hans syster. Ett Atlanta-baserat rockband med namnet The Tombstones (gravstenarna!) hedrade Johnson med en minnessten 1991. Stenen ligger intill gravarna för andra medlemmar av släkten Johnson.

Kyrkogården är belägen helt nära en gin-fabrik. Jag var på väg därifrån när en man i 35-40-årsåldern dök upp som gubben ur lådan.

Han presenterade sig raskt som Wilson och ingift i släkten Johnson. Vi stod helt nära och pratade och jag kände snart en stark doft av sprit.

Han frågade om vårt ärende och när jag berättade att det handlade om att söka bluesens rötter och att vi kommit ända från Sverige för att göra det så uppgraderade han sig själv:

– Jag kan mycket väl vara son till Robert Johnson, sa han och antydde leende att blueslegenden på grund av sin välkända kvinnoaptit var okänd far till hundratals barn i deltat.

– How about a donation to the Church?

Jag har mycket svårt för såna där situationer. Snabbt räknade jag ut att Wilson var född åtminstone 30 år efter att Robert Johnson hade dött. En normal mänsklig graviditet är nio månader. Alltså var det helt omöjligt att Johnson var far till Wilson.

Men jag kom mig inte för att påpeka denna orimlighet utan plockade upp plånboken och gav Wilson två dollarsedlar. Som helt säkert inte gick till kyrkan.

Wilson blev besviken och undrade om det inte var på sin plats med åtminstone tio dollar ”to the Church”. Då vände jag mig om och gick till bilen utan ett ord. Det kändes som om min fina stund vid Robert Johnsons minnessten hade blivit besudlad.

Vi åkte vidare några miles till Morgan City och Mount Zion Church där Robert Johnson sägs ha blivit begravd första gången.

En vacker minnessten, med bild på Johnson och text på alla fyra sidor, donerad av Columbia Records 1991 står på kyrkogården alldeles intill vägen. På en av sidorna är Johnsons 29 låtar listade. En av dem heter Me and the Devil Blues och två rader lyder:

”You may bury my body, ooh, down by the highway side/
So my old evil spirit can catch a Greyhound bus and ride.”

Det är lätt att gripas av ögonblicket när en pickup dundrar forbi alldeles intill minnesstenen, samtidigt som man läser de orden. Kunde ju ha varit en Greyhound bus...

Några timmar senare kommer vi till Indianola, BB Kings hemstad, och jag bläddrar i en bok i shopen på BB Kings Museum. I den står att Robert Johnson har en tredje gravplats.

Det blir bara för mycket; var ska vi sörja karl'n?!

Missa inte BB Kings museum

tisdag 7 juli 2009, 16:24 svensk tid

Vi passerade Indianola på måndagen, BB Kings hemstad (han föddes strax utanför, i september 1925). Staden hedrar honom med både fot- och handavtryck och en gata som är uppkallad efter honom.

En gång varje sommar kommer BB King tillbaka och spelar ett gig i sin hemstad. I år skedde det i mitten av juni, vilket innebar att vi missade det med tre veckor.

Synd, men vi fick en stor dos av blueskungen ändå genom att besöka hans museum. Egentligen var det stängt på måndagar men just den här måndagen var det turligt nog öppet.

Vi hade en timme på oss men skulle ha behövt minst fyra. Museet är mycket trevligt och ger en mångsidig bild av BB Kings stora gärning som ständigt turnerande musikanter.

Ett besök rekommenderas starkt.

Omkörning på fel sida

onsdag 8 juli 2009, 08:41 svensk tid

Nej, vi har inte blivit omkörda (bilden). Tvärtom, vi är på väg att köra ikapp en bil på Interstate 61 norr om Clarksdale i Mississippi. Hastighetsgränsen är 65 miles/hour, vägen är spikrak ända in i evigheten.

I vänsterfilen, omkörningsfilen som vi kallar det i Sverige, ligger bilen på bilden och tuffar på i ungefär 55 miles/hour.

Det är egentligen obegripligt varför. Okej för att det är tillåtet att köra om på höger sida i USA men som svensk måste man göra våld på sig själv för att verkligen göra det.

Även i USA har en del delstater insett fördelen med att långsammare trafik ligger i högerfilen och det finns till och med skyltar som påbjuder det. Men det struntade damen bakom ratten i den här bilen i.

Jag bet ihop och körde om på höger sida.

Blueshotellet var ett ruckel

onsdag 8 juli 2009, 12:35 svensk tid

Det här var så nära jag kom min favorit Big Jack Johnson i Clarksdale. En skylt med hans namn på en bluesklubb.

Efter ett par timmars letande hittade vi till Delta Blues Museum och när jag frågade i receptionen om Big Jack fick jag svaret att "visst, Big Jack bor i Clarksdale men fråga oss inte var".

Jag blev nog lite besviken på Clarksdale ur bluessynvinkel. Hade föreställt mig gitarrsnubbar sittande på var och varannan veranda. Legendariska blueshotellet Riverside Hotel var ärligt talat ett djäkla ruckel och som i så många amerikanska städer existerade inget egentligt centrum.

Äntligen blues!

onsdag 8 juli 2009, 15:10 svensk tid

Vi rullade in i Memphis vid 15-tiden på tisdagen. Rätt in i smeten och tog in på Holiday Inn, två kvarter från Beale Street.

Äntligen en stad med ett riktigt centrum där folk rör sig, där det finns butiker och – där det finns levande musik!

Halv sex på kvällen gick in vi in på BB Kings Blues Club på Beale Street och efter åtta dagar i USA fick vi till slut live blues.

Bandet släntrade in ett par minuter innan spelningen skulle börja klockan 18.30, trummisen ett par minuter efter. Första låten var Hideaway och när den var klar tog trummisen ett samtal i sin mobiltelefon. Han var otroligt cool.

Ett par-tre låtar in i giget var det dags för den jag trodde var andregitarristen att träda fram med sin gröna planka. Upp och nedvänd. Han var vänsterhänt och spelade spegelvänt. Men som han spelade! Och vilken attityd!

Namnet var Billy Lavender (bilden) och det är bland det mest makalösa jag sett och hört. Inte bara spelet utan inlevelsen, glädjen, utagerandet. Det var helt underbart! Googla på honom, han finns naturligtvis på nätet.

När Billy kommit igång vaknade även trummisen till. Han visade sig förstås vara urstyv och otroligt tajt. Inga överdrifter utan så där exakt och sammansatt i sitt spel som bara en riktigt skicklig musiker är. Han vilade tryggt i sin egen säkerhet.

BB Kings Blues Club var över huvud taget ett mycket trevligt ställe. Missa inte det om du ska till Memphis.

Det blir nog minst tre dagar i Memphis. Avslutningen blir Graceland, vilket jag återkommer till.

Nu ska jag ut och lyssna på mera musik!

Hisssdamen kände inte till Reinfeldt

torsdag 9 juli 2009, 06:48 svensk tid

Jag åkte hiss med ett medelålders par på hotellet i Memphisi dag. Vi utbytte några ord och skildes åt i lobbyn. Några timmar senare, på en uteservering med levande bluesmusik knackar någon på min rygg och när jag vänder mig om så är det hissdamen.

Vi pratar och som alla amerikaner undrar hon och hennes man:

– Where are you from, folks?

– From Sweden, svarar jag och vet att i 9 fall av 10 så är reaktionen förtjusning. Så också denna gång.

Hisssdamen och hennes man är från Iowa och vet ingenting om Sverige mer än att det är rent, vackert och dyrt. Att det är vackert hålles jag förstås med om och lite rent också men inte dyrt.

Hisssdamen frågar om jag vet vem Obama är och när jag svarar att det gör jag så beklagar hon djupt att hon inte känner till namnet på "The president of Sweden". Jag säger artigt att jag inte tar illa upp för det och att jag heller inte tror att Fredrik Reinfeldt gör det.

Turistjubel åt the Duck walk i Memphis

torsdag 9 juli 2009, 10:15 svensk tid

Fyra ankonor och en ankhanne bor på hotell Peabodys tak i Memphis, downtown. Varje dag klockan 11 tar de en speciellt reserverad hiss ner till lobbyn. Där är röda mattan utlagd fram till en stor fontän.

Ankorna åtföljs av en uniformerad ankerherde med elegant silverkrycka (som han styr ankorna med). Ankorna är tillsagda att gå värdigt på ett led till fontänen. Den instruktionen nonchalerar de under mottot: sist i är en fegis.

Spektaklet kallas "March of the World Famous Ducks" och ackompanjeras av storstilad marschmusik och betittas av 250 jublande turister runt fontänen varje dag. Jag var en av dem på onsdagen.

Det hela började med att några ankjägare skojade till det på hotellet på 30-talet. Och nu är det en av stans mest kända turistattraktioner.

Säga vad man vill om jänkarna: men de kan konsten att göra en höna av en fjäder.

Protestant i 21 år

torsdag 9 juli 2009, 11:45 svensk tid

"En del säger ingenting, andra harklar sig, några hummar att "det här känns inte riktigt rätt". En del säger ingenting, andra harklar sig, några hummar att "det här känns inte riktigt rätt".

Jacqueline Smith gör men än så. Hon jobbade tidigare som städerska på Lorraine Hotel i Memphis där Martin Luther King Jr blev mördad 1968. Hotellet är numera ett museum för medborgerliga rättigheter.

Det Jacqueline inte gillar är att just ett sådant museum pungslår medborgarna på avgifter och inträden. Hon har protesterat mot det i 21 år och 172 dagar. Det var i går när jag beökte museet; idag är det det 21 år och 173 dagar. Jacqueline sitter där varje dag och protesterar. I ur och skur.

Det är något väldigt beundransvärt med sådana människor.

Kungar i USA

torsdag 9 juli 2009, 12:25 svensk tid

Det är rätt mycket Elvis Presley i Memphis. Han står staty i Welcome Center liksom BB King. Den senare kallas "King of blues" och Elvis förstås "King of Rock´n Roll".

Amerikanerna är mycket för att ha sina hjältar; är dom inte "King", så är dom "Boss", eller "Legend" eller "Queen".

En dam i touring-sällskapet undrade stillsamt inför Elvis-statyn vad Michael Jackson skulle kallas. "Everybody seems to be some kind of a king", som hon uttryckte det.

Donera korkskruvar till Memphis!

torsdag 9 juli 2009, 13:40 svensk tid

I Memphis serveras allt i plastglas. Även vin.

Det är en sak. Men på Alfred´s i går kväll höll det på att skita sig även med det. Vi beställde in vitt till maten och det dröjde osedvanligt länge. Till slut kom servitören och slog ut med armarna och sa:

– Jag skulle kunna mörka men jag tycker att det är lika bra att säga som det är. Saken är den att vi har tappat bort vår korkskruv och därför dröjer ert vin.

Efter en halvtimme kom korkskruven tillrätta och vi fick vårt vin.

Jag har en arbetskamrat som har uppåt 900 korkskruvar - privat. Den här restaurangen hade en.

Lasse, gör en donation till Alfred´s i Memphis!

Mörka moln över Sun Studio

torsdag 9 juli 2009, 14:55 svensk tid

"Men jag sticker ändå fram hakan och säger att det finns gott om turistfällor här."
Jag har ju förstått att en del är väldigt känsliga för minsta form av kritik mot någonting över huvud taget i USA.

Men jag sticker ändå fram hakan och säger att det finns gott om turistfällor här. En av de värsta besökte jag i Memphis i går, onsdag: Sun Studio på Marshall Avenue.

För något år sen, har jag hört, ingick en titt in i studion vid alla besök. Nu kommer man in i en butik fylld med krims-krams och sen ska det köas och betalas och gås på led för att se studion där Elvis med flera spelade in sina första skivor.

Det var verkligen en känsla av att månglarna hade intagit templet.

Graceland var ingen turistfälla

fredag 10 juli 2009, 08:43 svensk tid

Många hade varnat: Graceland är en jättelik turistfälla. Jag var där i dag (i går för er) och håller inte med Saab-Nisse eller er andra som sågat Elvis Presleys efterlevandes sätt att kommersialisera på hans minne.

Elvis egen slogan med tillhörande logga var Take Care of Business (TCB) och det görs det till max i Graceland. Vi tog Mansion Tour, det vill säga till själva huset där han bodde. Det finns också möjligheter att se hans fordonsstall (bilar och motorcyklar) och de två privatplan som är uppställda mitt emot Graceland längs Elvis Presley Boulevard. Plus souvenir-shops och restauranger.

Shuttle-bussar tog besökarna till Graceland och sen var det audioguidning. Allt var extremt professionellt arrangerat, man fick tid på sig och massor med bonusinformation. Vi såg hans livingroom, bedroom, kitchen, jungle room, ballroom... Allt i vad som var top of the line i mitten av 70-talet.

Det enda som var lite jobbigt var när en kvinna började torka tårar i kön in till Graceland. Jag gillar också Elvis men jag har förstått ingen personlig relation till honom och det hade inte hon heller. Och herregud, det är 32 år sen han dog.

Graceland är ofattbart big business, närmare en miljon besökare per år. Men så talar vi också

om världens genom tiderna störste sångare med 149 hitlåtar trots att han bara blev 42 år. Som sångare hade han ett fantastiskt brett register: blues, rock, country, gospel, pop, spirituals... Min åsikt är att ingen kommer i närheten av den rösten.

Det var ett par mycket fina timmar på Graceland för 28 dollar.

Saken är biff i Nashville

fredag 10 juli 2009, 12:00 svensk tid

Det är 34,5 sövande svenska mil mellan Graceland, Memphis, och Nashville. I stort sett rakt österut. Efter 28 stannade vi och tog en kaffe för att hålla oss vakna. Amerikanerna har förresten blivit bättre på kaffe; det är inte lika blaskigt som det brukade vara för några år sen.

Och steaks har de väl alltid kunnat göra. Top sirloin med spenat på Demos´ Steak and Spaghetti House, Commerce St, i Nashville var en höjdare i går kväll. En belöning för de 34 milen.

Damen som serverade oss kaffet före Nashville hade varnat oss för att det skulle kosta minst 200 dollar per natt att bo på hotell downtown. Det måste vara lågsäsong i country-land, vi bor på Best Western med gångavstånd till Broadway St, musik- och kroggatan, för 95 dollar natten.

Lyssna på Willy Clay Band

fredag 10 juli 2009, 14:15 svensk tid

Många kända musiker är det som spelat in skivor i Nashville. På Broadway St finns den här jättegurran med bilder på Honky Tonk Heroes för turister att fotografera sig framför. Jag är ingen expert på den här typen av musik men visst känner jag igen Dolly Parton, Johnny Cash, Willie Nelson och Hank Williams.

Även svenska artister har spelat in här. Kicki Danielsson var, vill jag minnas, på väg att bli ett namn i Nashville för många år sen och Jill Johnson lär åka över en gång om året för att spela in.

Willy Clay Band från Kiruna spelade in sin första skiva, med enbart egna låtar, i Nashville, år 2005. Skivan heter Rebecca Drive och är sensationellt bra. Gå in på www.willyclayband.com och lyssna.

Den obegriplige guiden i Nashville

fredag 10 juli 2009, 23:09 svensk tid

En liten iakttagelse i Nashville: alla pratar väldigt fort här. Allra fortast pratade guiden och city tour-chaffisen Lee Johnson som vi åkte med i dag.

En timme tog rundturen, Johnson satt bakom ratten i sin ljusa stråhatt, typ cowboy, och sprutade ur sig fakta blandat med ordvitsar av ojämn kvalitet.

Det mesta gick mig förbi eftersom han alltså satte världsrekord i att prata fort och dessutom gjorde det på en dialekt som han hade jobbat mycket på för att få den att låta cool och obegriplig.

Så mycket förstod jag i alla fall att Lee Johnson själv spelade country, hade gjort en skiva och körde turistbuss för att han behövde pengar till sitt svåra beroende - av mat. Det syntes i och för sig också att Johnson inte brukade vara sist i kön när vällingklockan ringde.

Jag tappade snart greppet om Johnsons svada och själva guideturen blev på det hela en turistfälla i sig. Han körde sin buss - och sin grej, enligt mottot: allt ljus på mig. Jag tog revansch genom att gå förbi hans upp- och nedvända hatt med en fnysning. Dricks? Skulle inte tro det.

Servitören och jag gjorde bort oss

söndag 12 juli 2009, 00:33 svensk tid

Vi hamnade på fiina restaurangen i Nashville i går kväll, Mortons´ Steakhouse på Church St. Vi gjorde det för att där serveras USA:s bästa steaks. Arbetet med att optimera köttets kvalitet börjar redan när kalven som ska växa upp och bli biffleverantör bara är ett embryo.

Efter kalvningen matas den på ett speciellt sätt och slaktproceduren är uttänkt i detalj och sker vid exakt rätt tillfälle, för att inte tala om hur köttet hängs. Jag tror att biffköttet heter USDA. Jag var osäker på om jag verkligen skulle släppas in på detta fina ställe iförd svart blueskeps, svart t-shirt med bluestema, shorts med sidofickor och sandaler utan sockar.

Men jodå, det var inga problem. Sen gjorde först servitören bort sig och därefter jag. Han rullade fram en vagn med sju-åtta olika sorters biffar under platsfolie. Därefter vidtog en presentation i ett tempo som skulle ha fått Lennart Hyland, Åke Strömmer, Lasse Grankvist och allt vad sportkillarna hette och heter att framstå som zombier.

När han var framme vid sista biffen sa jag:

– Vi är från Sverige och har inte engelska som modersmål. Du pratar för fort. Jag har inte uppfattat nånting om någon av dina biffar.

Han blev rätt så illa berörd, kämpade sig igenom presentationen av den sista biffen och sen såg vi aldrig röken av honom den kvällen. En annan servitör tog vid och han pratade väldigt T-Y-D-L-I-G-T.

Och steaken då? Jo, denna filet mignon var himmelskt god.

Vem klarar en trerätters i USA?

måndag 13 juli 2009, 12:58 svensk tid

En trerättersmiddag i USA är en omänsklig utmaning, i alla fall om man har ambitionen att äta upp allt. Portionerna är groteskt stora.

Vi gick in på restaurangkedjan Ruby Tuesday i Silkston och jag beställde Wild wings som bestod av tio kryddiga kycklingvingar.

– And what would you like to eat sir? undrade servitrisen.

Det var nämligen så att de tio kycklingvingarna var en förrätt.

Det är för övrigt intressant att se hur olika vi använder kniv och gaffel, vi europeer och amerikanerna. De håller gaffeln upprätt för att hålla köttstycket på plats medan de skär lämpliga bitar. Därefter lägger de kniven åt sidan, flyttar gaffeln till höger hand, vänder den skedläge och spetsar köttet.

De har svårt att förstå vårt sätt att fösa upp mat på ryggsidan av gaffeln med kniv. Synnerligen ineffektivt i en amerikans ögon.

Vi får skylla på det franska hovet som lärde oss att äta fint på 1700-talet.

Ruby Tuesday - någon?

måndag 13 juli 2009, 13:01 svensk tid

Det finns en restaurangkedja i USA som heter Ruby Tuesday. Rolling Stones har spelat in en låt med den titeln. Men vad betyder det? Jag frågade den unga servitrisen på Ruby Tuesday. Hon svarade:

– Namnet kommer från en sång.

– Ja, men vad betyder uttrycket?

– Sången heter så.

Man kan svara "God dag yxskaft" på flera sätt.

Vägarbetarnas liv är prissatta

måndag 13 juli 2009, 13:17 svensk tid

Det ligger en massa däckrester längs alla Highways i USA. Mer än jag sett längs några andra vägar runt om världen. Orsaken är att amerikanerna är de största konsumenterna av regummerade däck. Det är billiga men inte lika slitstarka som riktiga däck.

Långa körsträckor och het värme tar knäcken på regumneringen och slitbanorna och andra gummirester skräpar ner varenda Highway. I många delstater är det 250 dollar i böter om man slänger ut ett papper ur bilen. Det gäller inte däckskräpet.

Förresten: en annan skylt meddelar att det blir 10 000 dollar i böter och indraget körkort om man kör på en vägarbetare.

Blixtar och dunder

måndag 13 juli 2009, 14:30 svensk tid

Vi hamnade i värsta ovädret i går fem-sex mil söder om St Louis. Och då menar jag verkligen värsta. Bilden ljuger inte; det var minimalt med sikt när himlen öppnade sig och det skakade av åskknallarna. Det enda som lyste upp var blixterna som slog hela tiden.

Det sägs ju att det är säkrast att befinna sig i en bil när åskan går. Falskt trygghet kändes dom som eftersom vår bil befann sig i åskvädrets epicentrum.

Det var det absolut värsta åsk- och blixtväder jag upplevt någonsin. Dom är "bäst" även när det gäller oväder, amerikanerna.

Davina gav mig ståpäls!

måndag 13 juli 2009, 14:35 svensk tid

Efter utflykten till Nashville återvänder vi till Route 61, Blues Highway, via orter med namn som Paris, Dresden och New Madrid. Målet var St Louis, en stad som jag besökte för snart fyra år sedan och då hade en helkväll i på BB´s Jazz Blues Soups.

Under en promenad i går kväll passerade vi plötsligt just detta ställe, gick in och fick oss en riktig musikalisk kick av ett tradjazzband som hette Davina & The Vagabonds. Sättningen var trombon, trumpet, kontrabas, trummor och keyboard. Inte en gitarr så långt ögat såg. Davina själv spelade keyboard och sjöng med en röst som var så uttrycksfull att man fick ståpäls.

Världens fulaste bil?

tisdag 14 juli 2009, 08:48 svensk tid

Parkeringsplatsen utanför hotellet i Silkston rymde många vackra fordon och ekipage. En Chevrolet Nomad med matchande litet släp var förstås favoriten men det fanns också ett antal Harley-Davidson som förtjänade uppskattning.

Och så bilen på bilden. En Ford Taurus av en årgång som måste betraktas som ett totalt haveri designmässigt. Jag kom inte åt att fotografera den rakt från sidan men om man ser den från just den vinkeln så kommer man osökt att tänka på en myrslok.

Tjurskallar är inte välkomna

tisdag 14 juli 2009, 10:30 svensk tid

Broadway Oyster Bar i St Louis är ett verkligt trevligt ställe med mat, dryck och levande musik.

Kanske är det så bra stämning för att gästerna följer uppmaningen på entredörren: LEAVE YOUR ATTITUDE AT HOME.

Vi missade Chucken med två dagar!

tisdag 14 juli 2009, 12:30 svensk tid

Chuck Berry är från St Louis. En gång i månaden, alltid på en onsdag, återvänder han till sin hemstad och gör en spelning på Blueberry Hill.

Vi var där i dag måndagen den 13 juli, Chucken kommer dit på onsdag den 15...

Nu spelar det inte så stor roll. Biljetterna till spelningarna släpps alltid två dagar efter det senaste giget, på en fredag, och de går åt direkt.

Chuck Berry spelar i Duck Room, en trappa ner, och lokalen tar bara 325 betalande.

Jag är inte helfrälst på Chuck Berry men nog hade det varit en grej att få se honom live på Blueberry Hill

Fats Domino var först

tisdag 14 juli 2009, 14:00 svensk tid

Joe Edwards äger musikkrogen Blueberry Hill på Delmar Blvd i St Louis. Etablissemangnet öppnade 1974 och firar alltså 35-årsjubileum i år och därmed står det klart att Fats Dominos låt med samma namn var åtskilliga år före krogens tillkomst.

Edwards verkar göra bra med stålar på sitt ställe; han äger för övrigt ytterligare ett längre ner på Delmar Blvd.

Många kändisar har tittat in och Joe Edwards har gjort en grej av att se till att hamna på bild med alla. Till exempel Eric Clapton på bilden ovan som är från 1986.

Hot om 14 års fängelse får effekt

onsdag 15 juli 2009, 01:30 svensk tid

Amerikanerna försöker verkligen ta itu med vägarbetarnas säkerhet. I Mississippi och Missouri förkunnar skyltar på Highway att det kostar 10 000 dollar och indraget körkort att köra på en vägarbetare. I Illinois skruvar myndigheterna åt det ännu hårdare: 10 000 dollar i böter och 14 års fängelse! Jag tror att såna raka besked har effekt.

Handledning i handtvätt

onsdag 15 juli 2009, 09:05 svensk tid

Den som inte vet hur man tvättar händerna efter ett toalettbesök får lära sig det på muggen i kondiset utanför Springfield, Illinois, alldeles intill legendariska Ariston Cafe där Route 66 korsar Interstate 55.

Fem illustrerade anvisningar från Illinois Department of Public Health talar steg för steg om hur det går till:

1. Blöt händerna med tvål och varmt vatten.
2. Tvåla in i 20 sekunder, även under naglarna och mellan fingrarna.
3. Skölj under varmt rinnande vatten.
4. Torka händerna med din egen rena handduk.
5. Stäng kranen med en pappershandduk. Släng handduken.

USA:s cykelbil har mc-motor

onsdag 15 juli 2009, 10:35 svensk tid

I Sverige har vi cykelbilen Fantom. I USA har dom utrustat den med motor och kallar den dwarfcar. Jason på bilden kör tävlingar med sin dwarfcar som har en 1200-kubiks motor från en Kawasaki ZRX.

– Den toppar kring 100 miles/hour, säger han.

Det är 160 km/tim och vore något för Fantom-förarna i Sverige att bita i.

Jag träffade på Jason och hans bil tio mil norr om Chicago. Han ville verkligen vara med på bild. Dessutom ville han att jag skulle köpa den.

– Vi har lagt ner 10 000 dollar på den, du får den för 4 800.

Det var ett frestande erbjudande.

Slut på friden i trafiken

onsdag 15 juli 2009, 12:00 svensk tid

Man kan verkligen förundras över trafikrytmen i USA. Det råder ett fullständigt lugn, ingen som hetsar, ingen som jagar på bakifrån – och nästan ingen som kör för fort. Dessutom förvånansvärt gles trafik.

Det där gällde i sydstaterna, visade det sig i går. När vi närmade oss Chicago blev bilden en helt annan. Massor med trafik, slalomkörning mellan filerna, fartdårar och ett virrvarr av highways och avfarter.

Ändå spikade vi hotellet på S Michigan Ave. GPS är Guds gåva till mänskligheten.

Granne med Buddy Guys Legends

onsdag 15 juli 2009, 14:05 svensk tid

Jag bokade hotell i Chicago på www.hotels.com från St Louis. Kriteriet var att det skulle ligga centralt.

Valet föll på Essex Inn på S Michigan Ave, en knapp tusenlapp i svenska kronor per natt i tre nätter. Stor inglasad pool ingår liksom ett välutrustat gym och uteterrass.

Ingen frukost och Internet kostar fem dollar per dygn. Men hotellet är nyrenoverat och genomtänkt och smakfullt designat. En lyckträff.

Och det bästa av allt: det ligger bara ett kvarter från Buddy Guys Legends bluesklubb på 754 S.Wabash. Jag tillbringade en kväll där för snart fyra år sen; i kväll är det dags igen. Joanna Connor lilar.

Buddy Guy var där!

onsdag 15 juli 2009, 15:15 svensk tid

Joanna Connor Band från Chicago spelade på bluesklubben Buddy Guy's Legends i går kväll.

Vi kom dit kl 21.25 och Joanna drog i gång exakt på minuten när hon skulle, halv tio. Hon och hennes band satte högsta fart från början och körde ett set på 1,5 timme med rockig blues. I pausen satt hon och signerade skivor och pratade och skrattade med gästerna.

Jag tycker att många svenska band har en del att lära av de amerikanska bandens disciplin, respekt och tillgänglighet för publiken. De verkar för övrigt verkligen tycka att det är roligt.

En som inte ägnade någon tid åt att lyssna på Joanna var legenden själv, Buddy Guy. Han satt i baren och såg på TV; det var ju All Star Game i baseball i USA i går. När TV-matchen var slut skrev han några autografer och försvann ut bakvägen.

Jag hade hoppats att han skulle hoppa in och dra några låtar med det skickliga bandet men där blev det tji.

Tips om dricks

torsdag 16 juli 2009, 14:35 svensk tid

"Men när det kommer till betalning så är det väldigt amerikanskt."

Det går att få en wienerschnitzel i Chicago också. Anrika The Berghoff ser ut som en tysk-österrikisk tyrolerrestaurang och akustiken är likadan. Meny innehåller många tyska specialiteter och listan över ölsorter är längre än på vanliga amerikanska krogar.

Men när det kommer till betalning så är det väldigt amerikanskt. Jag blir inte klok på hur det systemet funkar men har förstått att gästen har ett särskilt ansvar för servitörernas försörjning.

Jag gav tre-fyra dollar i dricks på notan och då kom servitören tillbaka och sa att dricks inte ingick i summan. Han ansåg att mitt påslag var så litet att det inte kunde räknas alls.

Dricks-systemet verkar i alla fall inte fungera som i Sverige att man ger extra om man tycker att maten smakat bra. Här kan den vara usel men servitören ska ändå ha dricks för att han burit fram den.

Gitarr-fantom Made in Japan

torsdag 16 juli 2009, 15:30 svensk tid

Jag uppfattade tyvärr inte namnet på killen på bilden men han är gitarrist i J W William and CHI-Town Hustlers, ett Chicagoband med basisten William som kapellmästare.

Keps-killen är något så ovanligt som japansk bluesgitarrist i Chicago och har är ruggigt bra. Jag såg och hörde honom och bandet på Blue Chicago i går kväll och det var en sån där magisk upplevelse som man kan få vara med om vid sällsynta tillfällen.

In på bluesklubben kom en äldre man, elegant klädd i hatt och med snygga boots. Han slog sig ner strax framför scenen och efter några låtar ytterligare sa japanen att det var hans läromästare och mentor som anlant. Namnet var James Wheeler och kunde inte han tänka sig att spela ett par låtar med bandet?

Jodå, den äldre mannen gick upp på scenen, krängde på sig japanens gitarr och sen var det feeling för hela slanten så att man fick rysningar.

Skyhöga hus och priser

torsdag 16 juli 2009, 16:00 svensk tid

Ett mycket bra sätt att lära känna Chicagos arkitektur lite närmare är att ta en guidad båttur på Chicago river. Det finns massor att se och med en kunnig guide blir det en fascinerande upplevelse under 1,5 timme.

Chicago utplånades mer eller mindre i en storbrand år 1871 när hela stan bestod av träbyggnader och träbroar. Nu är det stål, betong, glas och marmor som gäller. Och det växer hela tiden fram nya skyskrapor.

Senaste projektet, Chicago Spire som ska bli 2000 fot högt (det är väl ungefär 700 meter) har blivit försenat på grund av att pengarna tog slut. Men nu är grundjobbet igång igen och byggnadens takvåning (penthouse) är redan såld – för 40 billion (miljarder) dollar. Jag måste ha hört fel; den kvinnliga guiden sa nog "four billion dollar", vilket skulle göra 32 000 miljoner svenska kronor.

Det kan man kalla ett skyhögt pris.

Ett klipp hos Harley-Davidson

fredag 17 juli 2009, 08:35 svensk tid

Chicago är en jättestad och att köra bil där och hitta rätt är inte helt lätt. Men så finns det ju GPS...och det var det som gjorde att jag vågade ta vår hyrda Chevy Tahoe och ge mig i väg till Harley-Davidson på N Western Ave i Lincolnwood.

Det var en resa på 18,5 svenska kilometer som verkligen lönade sig. Jag köpte en jacka som kostade 195 dollar minus 20 procents rabatt (skulle säkert kostat fyra-fem tusen kronor i Sverige), en t-shirt för 200 svenska kronor och ett par Goretex-handskar för 48 dollar. 252 dollar totalt inklusive skatt. Ett klipp.

Apropå motorcyklar: i Illinois verkar det inte vara någon lag på att man ska ha hjälm när man kör mc. Nio av tio motorcyklister i Chicago kör barhuvade eller med bara keps. Skyddskläder? Nej, inte alls. Det är shorts och t-shirt som gäller. En kontrast till de gula varningstrianglar för halt underlag som amerikanerna gödslar alla hotellvestibuler med när golven är nytorkade.

I Sverige kallar vi det att sila mygg och svälja kameler.

Goodbye USA!

fredag 17 juli 2009, 13:31 svensk tid

"Resans mål, Chicago, är den stora favoriten. Det var inte första gången och säkert inte sista heller."

Drygt 2000 miles ((något mer än 300 svenska mil) blev det från söder till norr, från New Orleans till Chicago. I dag lämnar vi tillbaka vår Chevrolet Tahoe och tar flyget hem till Sverige via Philadelphia sent på kvällen svensk tid.

Det är inte utan att man kommer att sakna både USA och bilen. Starten i New Orleans för snart tre veckor sen var fascinerande på många sätt; hettan, musiken och rundturen i de stora områden som hade förstörts av översvämningen som Katrina åstadkom för några år sen.

Memphis och St Louis är också värda ett återbesök. Däremot, när det gäller Jackson: been there, done that. Aldrig mer, kort sagt.

Resans mål, Chicago, är den stora favoriten. Det var inte första gången och säkert inte sista heller. The Windy City, som den kallas av lätt begripliga skäl, har så mycket att erbjuda besökaren – musik förstås, arkitektur, konst, parker, shopping, restauranger.

Men den unge indiske taxichaffisen som vi åkte hem från krogen med i går kväll hade fått

nog.

– Jag kom hit för fyra år sen för att jag har en faster i stan. För ett år sen tog jag licens för att få köra taxi. Det är väl ett okej jobb, jag kör mest på nätterna och då är det inte så mycket trafik.

– Men jag saknar Indien och kommer att flytta hem igen. Just nu är det drägligt varmt här men på vintern kan det bli minus 20 grader Celcius. Det är fruktansvärt kallt.

Detta är sista bloggrapporten från USA. På måndag väntar vardagen på jobbet. Kan man hoppas på lite ryssvärme..?

Följ Bloggare Bäcklund på Vibilagare.se!